

Milan Mazinjanin

**dan kada sam odlučio
da ne budem tišina**

Imperativ
Beograd, 2025.

Naslov originala:

dan kada sam odlučio da ne budem tišina

Milan Mazinjanin

Za izdavača:

Anđelka Vukanić

Urednik:

Dunja Margušić

Slog i prelom:

Vladimir Petrović

Dizajn korica:

Filip Pandžić

Štampa:

Zlatna knjiga d.o.o. Jagodina

ISBN-978-86-82630-22-7

Tiraž:

300

**Pre nego što obznanim svetu, pitam ne kritiku, ne izdavača, ne Boga – već nju.
„Majko, da li bi ovo mogla da pročitaš naglas?”
Ako začuti – znam da sam postao pisac.
Autor**

1

u trafici sam rekao da nemam sitno,
a imao sam.
nek ide đavolu trista dinara,
kad mi je srce danas prazno k'o frižider.

majka je zvala da pita jesam li jeo,
Za razliku od Mersoove, moja nije umrla danas
nije ni juče
a ja sam grickao nokte i čitao
naslove vesti:
„muškarac pretukao ženu pa rekao da ju je voleo.”

svuda oko mene zreli ljudi
nose patike koje svetle
i govore o kreditu kao o ljubavi.
gde su deca što veruju u sve,
a ne u ono što će im dati?

kad sam imao devetnaest
pisao sam pesme o bogu,
a sada me je sramota kad izgovorim
da sam nekad voleo nekog ko me je nazivao
„teškom osobom”.

u jednom mom snu

**Milena Marković i Bukovski
sedeli su u kafani i pili breskvu iz tetrapaka.
ona mu je govorila:
“žene umiru tiše, ali bolje laju.”
on se smejao i pljuvao pepelom po stolu.**

**svet je skrojen od ljudi koji ne umeju da ćute.
a kad ćutim, svi misle da sam slomljen.
niko ne kaže – to je tišina što gradi.
što lepi ono što ste pokidali.**

**večeras mi treba čudo
neonski seks zbog kog ću ponovo,
po ko zna koji put kristalno prozirno
razumeti zašto smo toliko svirepi
ili bar neko ko će ćutati sa mnom
do prvih ptica.**

2

socijalna smrt u tri čina

**ne mogu više da se smejem ljudima
koji se ne smeju ni sebi.**

**dosadni su mi razgovori o vremenu,
o tome kako raste cena tikvica
i pada vrednost čoveka.**

**gledam ih kako preživaju svoje misli
kao žvaku što su našli ispod stola u kladionici.
ništa živo u njihovim očima
sem straha da ne ostanu sami.
a već jesu.
svi smo.**

**piju vino koje ne znaju da izgovore,
pričaju o knjigama koje nisu pročitali,
ljube se u obraz kao da se boje da će im koža
zapamtiti tuđu kožu.**

**ne zovu da pitaju „kako”,
nego „imaš li vremena?”.
kao da je vreme njihovo,
a ja tek zakasnela pošiljka iz tuđeg života.
na svakoj slavi ista lica,**

ista sarma, iste priče o unucima i ratu,
i jedno pitanje koje niko ne postavi naglas:
zašto smo svi ovde ako ne slavimo ništa?

pričam s ljudima kao sa starim telefonima —
puno šuma, a nikad veza.

ponekad zamislim da se skinem go
usred razgovora o letovanju u Hurgadi
pa da vidim ko će prvi da pogleda,
a ko da ustane.
bar da unesem akciju u ovu zbrku
što se zove odnos.

čak mi je i Bog dosadio.
uvek isti tišinski odgovor.
uvek neka viša svrha,
nikad niže razumevanje.

kad mi neko kaže:
„hajde da se vidimo, da popijemo kafu”
poželim da odgovorim:
„hajde da ćutimo zajedno, da popijemo sebe”.

ali ne kažem.
nego klimnem.
i odem.

**i pričam o stvarima koje me ne zanimaju
sa ljudima koji me ne dodiruju.
a na kraju večeri
plaćam pola računa
za celu dosadu.**

3

razgovori za sečenje vena

imam dvadeset i nešto,
višak kilograma i manjak volje
da pravim male razgovore
s ljudima koji mi nisu ni veliki ni mali,
nego — ništa.

dođu, sednu, naruče kafu s mlekom,
i krenu da pričaju o poslu,
o koleginići što je opet trudna,
o psu što je pojeo kabl (nikad o psu koji je poj'o
sunce!!!),
o nekoj seriji što ima „baš dobru poruku”.

ja klimam.

imam jedno klimanje za sve što me ne zanima.
univerzalno. može i na sahrani i na svadbi.

kažu:

„znaš, moraš da se družiš,
da budeš deo sveta”.

a ja ne želim da budem deo sveta
koji se ponaša kao grupna terapija
bez terapije.